

φρούρια πρὸς αἰώνιον στήγμα τῶν αἰμοχαρῶν παθῶν τῶν λαῶν; Ἀξία ἐρεύνης ἀληθῶς ἦτον ἡ ὑπόθεσις, ἰδίᾳ δὲ διὰ τοὺς διπλωμάτας καὶ στρατηγούς, οἵτινες πρέπον νὰ γνωρίζωσιν, ὅτι ἐν περιπτώσει πολέμου κατὰ τῆς σελήνης ἡ γῆ πάντοτε θὰ μειονεκτῇ, ἂν καὶ ἦγε, ἢ μᾶλλον ἀκριβῶς διότι εἶνε μεγαλειτέρα ἐκείνης. Ἐπὶ τῆς σελήνης τὰ πάντα εἶνε σημαντικῶς ἐλαφρότερα, διὰ τῆς αὐτῆς ἄρα δυνάμεως δύναται τις ἐκεῖ πλεονα νὰ κατορθώσῃ ἢ ἐνταῦθα, δύνανται δὲ ἐπὶ τέλους οἱ μηχανικοὶ τῆς σελήνης νὰ μυδροβολήσωσι τὴν γῆν, ἐν ᾧ αἱ σφαῖραι ἡμῶν πάντοτε θὰ ἐπανεπίπτον

ὀπίσω εἰς τὸ ἡμέτερον στρατόπεδον, χωρὶς νὰ βλάψωσιν ἢ νὰ φοβίσωσι τὸν ἐχθρόν. Πρὸ ὀλίγων δὲ ἐτῶν μάλιστα ἐνόμιζον πραγματικῶς, ὅτι οἱ ἐν τῇ σελήνῃ εἶχον τὴν ἀναίδειαν νὰ λιθοβολῶσι τὴν γῆν, διότι πολλάκις ἐβλεπον λίθους οὐρανόθεν καταπίπτοντας καὶ δὲν ἐγνωρίζον ἀκόμη τὴν ἀληθινήν καὶ σήμερον γνωστὴν πηγὴν, ὅπόθεν προήρχοντο.*)

(ἔπεται τὸ τέλος).

*) Ἀνάγνωθι τὴν περὶ μετεωριτῶν πραγματείαν ἐν τοῖς ὑπ' ἀριθ. 10, 11, καὶ 12 τεύχεσι τῆς „Κλειῦς“.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΑΔΕΛΒΕΡΤΟΥ.

Ὅτε ἐξύπνησεν ὁ Ἀδελβέρτης ἐνόησεν ὅτι πολὺ εἶχε κοιμηθῇ, ἔτριψε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμούς, μόλις καὶ μετὰ βίας ἀνοιγομένους εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ τὴν βεβαρημένην κεφαλὴν του, εἶτα δ' ἐνεθυμήθη τὴν πρόθεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε, δηλαδὴ νὰ ἐπιχειρήσῃ μακρὰν καὶ ἐπίπονον ὁδοιπορίαν, ὅπως ἴδῃ τὸν κόσμον καὶ ἑαυτὸν ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ, κατόπιν δὲ νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἐννοήσῃ κατὰ τὸ δυνατὸν τὰ τόσον περίεργα δι' αὐτὸν πράγματα ταῦτα. Εἶδε πλησίον του κειμένην τὴν λευκὴν ὁδοιπορικὴν βακτηρίαν, ἠθέλησε νὰ δράξῃ αὐτήν, ὅπως ἐγερεθῇ καὶ ἀόκνως ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν του. Ἀλλ' ὁ χειμὼν εἶχεν ἐπέλθει καὶ ἐπεκράτει μέγα ψυχρὸς· παρετήρησε δέ, ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐκοιμάτο, καὶ αὐτὸς καὶ ἡ ῥάβδος του καὶ τὰ ἐνδύματά του εἶχον ἀποπαγέντα προσκολληθῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κινηθῇ, μόνον δὲ αἱ χεῖρές του, ὥς εἶχε κρατήσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους, εἶχον μείνει ἐλεύθεραι. Διὰ τῶν ἀπογυμνωθέντων τοῦ χλοεροῦ κόσμου των κλάδων τοῦ δένδρου, ὅφ' ὁ κατέκειτο, ἐπνευσε σφοδρὸς ὀμιχλώδης ἄνεμος καὶ ὁ θόρυβος, ὃν ἐπροξένησαν σειόμενοι, ἦτον ἀπαίσιος· — περίεργον πρᾶγμα, εἶπεν ὁ Ἀδελβέρτης καὶ ἐκ νέου ἀπεκοιμήθη.

Ἀπεκοιμήθη ὁ Ἀδελβέρτης καὶ ἐξύπνησε, καὶ πάλιν ἀπεκοιμήθη, καὶ ὅσῳ ἐκ νέου ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς ἐλάμβανε νέον θάρρος. Ὅπισθεν αὐτοῦ, διότι κατέκειτο ἐστραμμένος πρὸς βορρᾶν, ἀνέτελλε καὶ ἔδυεν ὁ ἥλιος, καὶ παρήρχοντο οἱ μῆνες καὶ ἐξηφανίζοντο εἰς τὴν αἰωνιότητα τὰ ἔτη· αὐτὸς ὅμως πάντοτε διετέλει προσκεκολλημένος διὰ τοῦ πάγου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του ἀκαταπαύστως ἤκουε τὸν θόρυβον τῶν ξηρῶν, ἀφύλλων καὶ ὑπὸ τοῦ ὀμιχλώδους ἀνέμου σειομένων κλώνων τοῦ δένδρου. Πέριξ αὐτοῦ, εἰς ὅσην ἀπόστασιν ἠδύναντο νὰ ἴδωσιν οἱ ὀφθαλμοὶ του, εἶχον σχηματισθῇ ὀλόκληρα τεῖχη ἐκ πάγου, πανταχόθεν περικυκλώσαντα αὐτὸν καὶ διηνεκῶς ἐγγύτερον περὶ αὐτὸν προβαίνοντα καὶ στενότερα καθιστάμενα ὥς οἱ τοῖχοι εἰρκτῆς, τάφου. — Περίεργον ὅμως εἶνε, διανοήθη πάλιν ὁ Ἀδελβέρτης, καὶ αὐτὸ θὰ μ' ἐνοχλήσῃ εἰς τὸ ταξεῖδι. Ἐσκέπτετο δὲ καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνοησίας, ὀλίγας δὲ μὴ τοιαύτας, ὥς συμβαίνει συνήθως καὶ εἰς πολλοὺς ταξειδεύοντας.

Ἐσκέπτετο λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ ὑποφέρῃ τις ἀνδρικῶς τὴν ἀνάγκην καὶ ὅτι εἶνε μωρία νὰ γογγύζῃ κατὰ τοῦ πεπρωμένου. Ἄν τὸ δώσῃ ὁ Θεός, ἔλεγε, καὶ γίνῃ ὀλίγη ζέστη, ἴσως ἀποκτήσω πάλιν τὴν ἐλευθερίαν μου, καὶ τότε ἐξακολουθῶ τὸ ταξεῖδί μου καὶ ἐπωφελοῦμαι φρονίμως πᾶν ὅ,τι ἴδω. Τοιαῦτα δὲ διαανοούμενος κατελαμβάνετο ἐκάστοτε πάλιν ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

Μετὰ μακρὰν καὶ ἐμβριδῇ ἐξέτασιν καὶ σκέψιν, τὴν ὁποίαν βεβαίως εἶχε καιρὸν νὰ κάμῃ, ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τέλους, πόσον κακοήθης εἶνε ἡ φύσις τοῦ χειμῶνος καὶ ἔτρεφεν ἄσπονδον μῖσος κατὰ τοῦ πάγου. Ἡ μόνη του ἄλλως διασκέδασις ἦτο νὰ βλέπῃ τοὺς ἀστέρας διὰ τοῦ παγεροῦ τεύχους, ὅπερ τὸν περιέβαλλεν, ὅσῳ οὗτοι ἔλαμπον εἰς τὸ στερέωμα, διὰ δὲ τῆς ἡρέμου κυκλικῆς περὶ τὸν πολικὸν ἀστέρα πορείας τοῦ οὐρανοῦ ἄρματος ἔμαθε νὰ διαγινώσκῃ τὸν χρόνον, ὅσῳ πάλιν ἐν ἔτος παρήρχετο.

Ὅτε μεσημβρίαν τινὰ πάλιν ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅπως σκεφθῇ ἡσύχως, καὶ εἶτα ἀπεκοιμήθη, εἶδεν ἅμα ὡς πάλιν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς παράδοξον καὶ θαυμασίαν ὄψασιν. Ἐπροσθέν του ἴστατο μεγαλοπρεπὴς καὶ ὑψηλὴ γυναικεία μορφή, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ πρὸς γήινον γυναικεῖον πλάσμα. Ἐφαίνετο ὑπὸ ἄλλους καταβεβλημένη· ἐφόρει ποδῆρες πένθιμον ἔνδυμα καὶ ἡ μέλαινα κόμη της ἐχύνετο ὁμοίᾳ μὲ μέλανα κύματα ἀπὸ τοῦ φωτοβολοῦντος μετώπου της ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ περιεκάλυπτε τὰ περικαλλῇ μέλη. Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς της διήρесе τοὺς βοστρύχους πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ τότε αὐτὸς ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν της· ἡ καρδιά του ἐπαλλε σφοδρῶς ἐν τῷ στήθει του. Ἐπλησίασεν αὐτόν, ἐκλινεν ὑπεράνω του καὶ προσήλωσε τὰ βλέμματα τῶν σκυθρωπῶν καὶ φλογερῶν ὀφθαλμῶν της ἐπὶ τῶν βλεμμάτων του· μυστηριωδῶς ἀπήγγειλε τοὺς ἰσχυροὺς φθόγγους τοῦ οὐρανοῦ της ὀνόματος, οὗς δὲν δύνανται νὰ ἐκφράσωσι τόνοι τῆς ἀνθρωπίνης γλώσσης· ἔπειτα ἀπέκοψε καὶ ἔλαβε μεθ' ἑαυτῆς ἓνα βόστρυχον τῆς κόμης της καὶ ἔρριπεν ἐπ' αὐτοῦ ἓνα βόστρυχον ἐκ τῆς ἰδίας της κόμης, ἀφοῦ διεπέρασεν εἰς δακτύλιον, τὸν ὁποῖον ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ δακτύλου της· κατόπιν αὐστηρὰ τις δύναμις τὴν ἀπεμάκρυνεν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ὑπὲρ αὐτὴν ἐρρίφθη πέπλος σιωπῆς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιετυλίχθη καὶ συνεχῶς στρεφομένη ὀπίσω καὶ βλέπουσα αὐτὸν ἀπέπτη ταχέως πρὸς βορρᾶν.

Μάτην ὁ Ἀδελβέρτης, ἀναίσθητος ἄλλως καὶ ἀπονεναρκαμένος ὡς αὐτὸς ὁ πάγος ὁ κρατῶν αὐτόν, ἐπεκαλεῖτο τὸ φάσμα τῆς ζωῆς του καὶ ἐφώναζεν αὐτὴν ζητῶν εὐσπλαγχνίαν καὶ ἐκλαίε μεγαλοφώνως καὶ ἔτεινε τὰς χεῖράς του πρὸς αὐτήν — ἀλλ' ἡ μορφή της ἠφανίσθη καὶ ἐμπροσθέν του ἐβλεπεν ἴδῃ μόνον τὰ σκυθρωπά καὶ ψυχρὰ τεῖχη ἐκ πάγου, ἅτινα τὸν περιεκύκλουν. — Ἐχυσε πολλὰ δάκρυα, ἔθηκε τὸν δακτύλιον εἰς τὸν δάκτυλον, τὸν βόστρυχον εἰς τὸ στήθος του καὶ ἀφ' οὗ ἀνεκούφισε διὰ τῶν δακρύων τὴν καρδίαν του πάλιν ἀπεκοιμήθη. Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ὄνειροις ἐπεφάνη ἡ θαυμασία εἰκὼν τῆς γυναικὸς καὶ ἐβασάνισε τὸν

ἀτυχῇ Ἀδελβέρτην διὰ τῶν βλεμμάτων, τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἀπομακρύνσεώς της· ἐξύπνησε καὶ ἀνελογίσθη πάλιν τὸ παρόδοξον συμβάν καὶ εἶτα ἀπεκοιμήθη, διὰ τὰ ἴδια καθ' ὕπνου πάλιν τὴν γυναῖκα. — Ἡ καρδιά του ἐτρώθη ὑπὸ ἔρωτος πρὸς αὐτήν, ἦσθάνετο δὲ ὅτι αὐτὴ ἦτο κυρία καὶ αὐτοῦ καὶ τῆς τύχης του.

Ἀπέτεινε πρὸς αὐτὴν θερμὰς ἱκεσίας, ἤλπιζε δὲ καὶ ἐπίστευεν ὅτι αὐτὴ ἐμελλε νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τῶν βασάνων

καὶ τῶν δεινῶν του. — Ἀλλ' οὐδεμία σωτηρία ἐφαίνετο διαυγάζουσα . . . πολλοὶ παρήλθον ἀκόμη μῆνες . . .

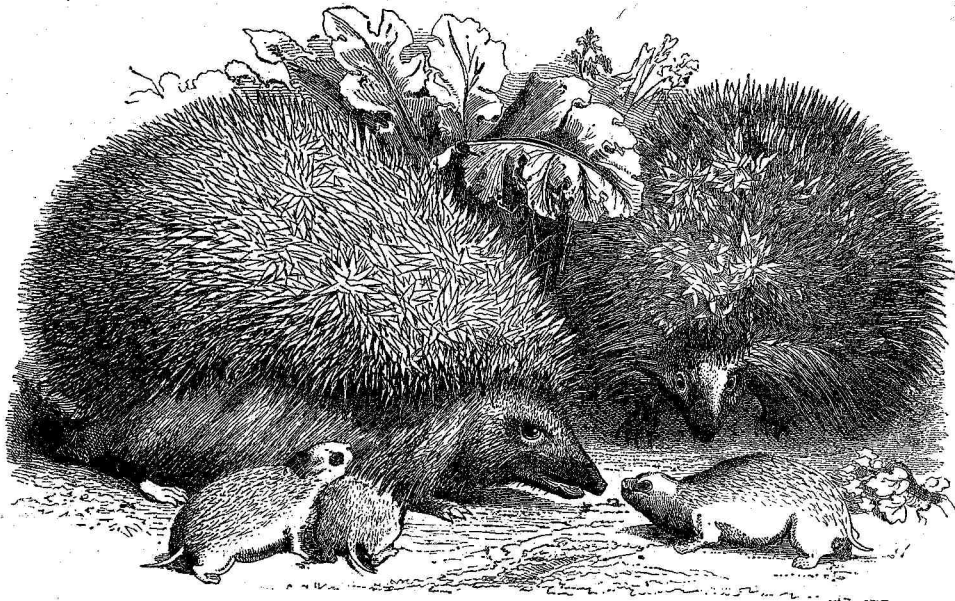
Ἐπὶ τέλους ἐσκέφθη τι πρακτικώτερον. Ὁρῆσε μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας νὰ παρατηρήῃ τὸν δακτύλιον, ὃν ἄχρι τοῦδε χιλιάκις εἶχεν ἀσπασθῇ καὶ θλίψει εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ τέλος ἀνεῦρεν ἐπ' αὐτοῦ σημεῖόν τι ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ το ἀναγνώσῃ.

(ἔπεται τὸ τέλος).

(Ἐκ τῶν τοῦ Chamisso.)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΑΚΑΝΘΟΧΟΙΡΩΝ.

Ὁ ἀκανθόχοιρος ἀποτελεῖ οἰκογένειαν θηλαστικῶν ἐκ τῆς ὁμοταξίας τῶν ἐντομοφάγων, εἶνε δὲ ζῷον, ἔχον, ὡς καὶ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν δεικνύει, δερμα καλυπτόμενον ὑπὸ σκληρῶν ἀκανθῶν. Τὸ μέγεθος αὐτοῦ εἶνε ἐν γένει μικρόν, οἱ ὀφθαλμοὶ ζωηροὶ καὶ μεγάλοι, τὰ σκέλη του βραχεῖα, ἡ οὐρὸς δὲ καὶ τὰ ὠτά του ἀτελῶς ἀνεπτυγμένα. Ὁ ἀκανθόχοιρος εὐρίσκεται ἐξηπλωμένος εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης, ἔπου ἐπὶ τῶν Ἀλπεων ἀπαντᾷται καὶ εἰς 1900 μέτρων ὕψος καὶ εἰς τὰ μέρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ζῇ δὲ κατὰ προτίμησιν ἐν τοῖς δασύων, κοιλάδων, ἀγρῶν καὶ κήπων, δηλαδὴ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἔνθα εὐκόλως ἡμπορεῖ νὰ εὕρῃ κόλλα δένδρα, σωρείας κόπρων καὶ ἀχύρων ἢ ὅπας ἐν τοῖς τοίχοις, διὰ νὰ κρύπτεται ἀπὸ τοὺς καταδιώκοντας αὐτὸν ἐχθρούς· πολλάκις δὲ καὶ ἰδίαις χερσὶ σκάπτει τοιαῦτα κοιώματα καὶ ὅπας εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, ἐχούσας δύο ἐξόδους καὶ βάθος 30 περίπου ὑφεκατομέτρων καὶ τὴν φωλεάν αὐτοῦ ἐπιστρώνει διὰ φύλλων, ἀχύρου καὶ χλόης. Ὁ ἀκανθόχοιρος ζῇ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μόνος, σπανίως δὲ ἀναφαίνεται τὴν ἡμέραν ἔστω καὶ εἰς ἔρημα μέρη ἀκόμη, χωρὶς ἐκ τοῦ προτέρου νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὁδὸν του καὶ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀπουσίας ἐπικινδύνου ἐχθροῦ. Ἐάν ποτε ἐμπέσῃ εἰς κίνδυνον συστέλλεται εἰς σφαῖραν, ἀφ' ἧς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις προβάλουσι φοβεραὶ ἀκανθῆαι, οὕτως ὥστε πραγματικῶς δύναται ἀποτελεσματικὴν ν' ἀντιτάξῃ ἄμυναν εἰς τὰς ἐξωτερικὰς προσβολάς. Ἀλλ' ἅμα τις ὅμως ἐπιχύσῃ ἐπ' αὐτοῦ ὕδωρ ἢ τὸν καπνίσῃ, ἀμέσως διαστέλλει τὸ ἀκανθοφόρον δέρμα του· ἐν τούτοις ἔσσαν καὶ ἂν ἦνε δειλὸς καὶ ἀτολμος, πάλιν μετὰ πολλῆς δεξιότητος θηρεύει ἔντομα, σκώληκας, ἀρουραίους μῦς, βα-

τράχους, μικροὺς ὄφεις, μικρὰ πτηνὰ καὶ τὰ νεογνὰ τῶν μεγαλειτέρων, τρώγει δὲ μετὰ πολλῆς ὀρέξεως διαφόρους ὀπώρας. Πολλάκις ἀναγκάζεται νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν καὶ κατὰ ἐχιδνῶν, οὐχὶ δὲ σπανίως ἐξέρχεται τοῦ ἀγῶνος νικητῆς καὶ καταβροχθίζει αὐτὰς χωρὶς οὐδαμῶς νὰ τὸν βλάψωσι τὰ δηληριώδη δῆγματά των. Ἐκ τούτου ἐνόμισαν τινες ὅτι ὁ ἀκανθόχοιρος δὲν βλάπτεται οὔτε ἀν καταπῇ ἀρσενικόν, οὔτε ἀν ἐπιγύσῃ τις ἐπ' αὐτοῦ πρωσσικόν ὀξὺ ἢ ἄλλο τι ἐκ τῶν δραστηκῶν δηλητηρίων. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶνε ἀληθές. Κατὰ τὸν χειμῶνα σῦρει εἰς τὴν φωλεάν του ἄχυρον, φρύγανα, φύλλα ξηρὰ καὶ βρύα καὶ δι' αὐτῶν σχηματίζει σωρείαν τινὰ ἄτακτον ἐν τῷ τῆς ὁποίας μέχρι τοῦ Μαρτίου μένει ὥστε ἀπονεναρκωμένος ἔξημεροῦται πολὺ εὐκόλως καὶ ἅμα ἐξημερωθεὶς δύναται ν' ἀποβῇ λίαν χρήσιμος εἰς τὴν ἐξόντωσιν τῶν μυῶν καὶ τῶν ἄλλων ζωῶν ἐν τοῖς μαγειρείοις. Ἐν τούτοις δύο εἶνε οἱ κυριώτατοι καὶ φοβερώτατοι ἐχθροὶ του, ἡ ἀλώπηξ καὶ ὁ μπουῦφος, καὶ ἡ μὲν πρώτη εἶνε ἐπίφορος εἰς αὐτὴν δια τὴν πονηρίαν της, μεθ' ἧς τὸν ἐξαναγκάζει ν' ἀνοίξῃ τὸ ὄχυρόν περιτείχισμά του, ὁ δὲ μπουῦφος διὰ τὸν φοβερόν στόμαχόν του, ὅστις δύναται ἀταράχως νὰ χωνεύσῃ καὶ αὐτὰς τὰς ἀκάνθας του.

Τὸ κρέας τοῦ ἀκανθοχοίρου τρώγεται ἤδη ὑπὸ τῶν Ἰθιγγάνων, ἄλλοτε δὲ μετεχειρίζοντο μέρη τινὰ αὐτοῦ εἰς παρασκευὴν διαφόρων ἱαματικῶν φαρμάκων. Οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι ἐγνωρίζον ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ δέρμα του εἰς διαφόρους οἰκιακὰς χρείας, καὶ σήμερον δ' ἔτι τὸ ἀνακον τοῦτο ζῷον εἶνε χρήσιμον καὶ δὲν πρέπει νὰ καταδιώκεται τίσον σκληρῶς χάριν δεισιδαιμόνων τινῶν παραδόσεων.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

8. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ. **ΚΑΜΜΑ**, τραγωδία εἰς πράξεις τρεῖς. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Παρνασσοῦ, 1885, σελ. 41 εἰς μέγα ὄγδον. Τοῦ δραματικοῦ τούτου φιλοπονήματος πρόχειρον κρίσιν δὲν θεωροῦμεν προτιμητέαν ἀπλῆς μνείας. Ὁ φιλότιμον μέλημα ἔχων τὴν θεμελιώσιν τῆς συγχρόνου σκηνῆς Συγγραφεὺς ἐν ἀρμονίᾳ ἱάμβων ἐκ μεταλλεύεται ὠραῖαν ὑπόθεσιν. Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὴν κυρίαν Ἰουλιέτταν Λαμπέρ, πρὸς τὴν καὶ ἀφιερῶται τὸ ἔργον, καὶ πάλιν ἐκφράζει τὰς καλὰς αὐτοῦ ἐλπίδας ὑπὲρ τῆς προκοπῆς τοῦ νέου ἐθνικοῦ γένους θεάτρου.

9. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Κ. ΜΑΝΔΡΟΥ **ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ**

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ἥτοι ἡ σειρά ὅλης τῆς ἀνταποκρίσεως τοῦ ἐμπορίου, κατὰ νέον σύστημα. Μετάφρασις ἐκ τοῦ νεωτάτου γαλλικοῦ πρωτοτύπου. Ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐκ τοῦ τυπογραφείου „τῆς Μακεδονίας“. 1884. Σελ. 157. καὶ 152. Ἐγκαίρως ἀναγγελλαντες τὴν ἔκδοσιν τοῦ χρησίμου τούτου βιβλίου, θερμῶς συνιστῶμεν αὐτὸ νῦν πᾶσι τοῖς περὶ τὸν κερδῶν Ἑρμῆν ἀσχολούμενοις. Ἡ πρακτικὴ χρῆσις τύπων ἀναποφεύκτων ἐν πάσῃ σήμερον ἐπιστολῇ, ἡ πρόχειρος ἐν πάσῃ περιστάσει χρησιμοποίησις ἀπλουστάτων ἐκφράσεων καὶ συλλογισμῶν ἐν τῇ καθημερινῇ τῶν ἐμπόρων ἀλληλογραφίᾳ καθιστοῦσι τὴν μελέτην τοῦ βιβλίου τούτου λίαν ἀξιοσύστατον.